

— О! — сви рамене младата жена. — Можете да седите. Все ми е едно. Не ми пречите.

И в същия миг, стори ѝ се, че това беше доста грубо: той, все пак, външно поне, се държеше прилично. Защо тя самата е тъй изострена и неспокойна? Дали не е по-добре да стане и да си отиде? Ах, глупости! Заради тоя екземпляр тука? ... Та той, в същност, изглежда забавен ... Мерна се бързо мисълта за утре. Да, да, всичко е нагласено, прислужницата ще я събуди преди седем, ако случайно се успи ... Хм! Какъв персонаж: смешен и ... малко страшен, дори! Тия очи, тия ръце — [и Равел! ... А какъв особен глас! ... Промъква се навътре, навътре ... Глупости! Тя отново поръча чаша лакъор и загледа над главите на посетителите. В горната част на високите прозорци, закрити до половината отдолу, се виждаше, как отвън мъглата натиска, жълто-розова от лампите над входа. Очите на младата жена се закрепиха, без да виждат, в мътните правоъгълници на стъклата. Целият този странен ден, удавеният в мрачината град — се възвръщаха отново в нея и я изпълваха с някаква смес от умора и